

DERİN, KARANLIK ve TEHLİKELİ

Bir hayalet hikayesi

Mary Downing Hahn

alacakaranlık kitaplığı

© KARAKARGA YAYINLARI 149

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

DERİN, KARANLIK ve TEHLİKELİ

Orijinal Adı: Deep and Dark and Dangerous

Mary Downing Hahn

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Başak Tan

Çevirmen: Melissa Değer

Kapak İllüstrasyon: M. K. Perker

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

Copyright © 2007 Mary Downing Hahn

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Anatolialit Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.*

1. Baskı: Temmuz 2018

ISBN: 978-605-2241-46-2

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, M. K. Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Orient Basım

Adres: İkitelli OSB mah. Giyim Sanatkarları,
5-A 6-A Blok, no:315, kat:3, Başakşehir/İstanbul

Matbaa Setifika No: 35724

HAYALET HİKAYELERİNİ
SEVEN HERKESE

İngilizceden aslına Çeviren:
Melissa Değer

1.

Mart ayının yağmurlu bir Pazar günü, annemin uzun bir süre önce büyükannemin evinden getirdiği kutulardan birini açtım. İçi eski kitaplarla doluydu. Büyükannem beş yıl önce vefat etmiş olsa da, henüz kimse kutulara dokunmamıştı. Onca zaman tavan arasında toz toplamış, gizemlerini korumuşlardı.

Okuyacak bir şey bulma ümidiyle kitapları çıkarmaya başladım. *Charlie'nin Çikolata Fabrikası*, *Misty of Chincoteague* (Chincoteague'li Misty) ve en az bir düzine Nancy Drew gizem romanı. Artık Carolyn Keene'in hikayeleri için fazla büyümüştüm, ne de olsa on üç yaşındaydım, ama yine de rastgele bir tanesini alıp – *The Bungalow Mystery* (Bungalov Gizemi) – sayfaları çevirmeye başladım. Klişe betimlemelere gülmeden edemedim: “Mavi gözlü, sarı saçlarında kızıllımsı ışıltılar olan Nancy”, “ufak tefek ve koyu saçlı Helen Corning.” İki genç kız beraber gölde, küçük bir teknedelerdi fırtına yaklaşıyordu ve pek yakında başlarına büyük belaya gelecekti. Tam da olay örgüsü beni içine çekecekken, sayfayı çevirdim ve gerçek bir gizemle karşılaştım: “Yırtılmış bir fotoğraf.”

Suluk yeşil ve sarı tonlarda bir fotoğraftı. Annemin ablası Dulcie, kameraya gülümsüyordu, dişleri ince suratına göre kocaman, saçları açık kumral buklelerden oluşan bir karmaşaydı. Hemen yanında, annem başka tarafa bakıyordu, düz ve uzun saçlarını at kuyruğu yapmıştı, gözleri

kederli, yüzünde gülümsemesi eksikti, mutsuz olduğu açıkça görülüyordu. Dulcie o zaman on bir yaşlarındadır diye tahmin ettim, annemse dokuz veya on. Fotoğrafın arka planında su vardı, göl olduğunu düşündüm.

Dulcie'nin diğer tarafında birinin kolu ve omzu vardı, bu kişinin kız olduğunu anlayabileceğim kadar da saç gözüküyordu. Kızın geri kalanı yırtılmıştı.

Kızın adının yazılmış olabileceği ümidiyle fotoğrafın arkasını çevirdim. Büyükannemin tertipli bir öğretmen gibi el yazısıyla: "Martı Kır Evi, 1977. Dulcie, Claire ve T-"

Tıpkı yüzü gibi, adının geri kalanı da kayıptı.

Tavan arasında tek başıma, fotoğraftaki kola ve omuza baktım. T... Tanya, Tonia, Traci, Terri. 'T' ile başlayan çok fazla isim vardı. Hangisi onunkiydi?

Fotoğrafi kitabın arasına geri koyarak, anneme Martı Kır Evi, göl ve kız hakkında sorular sormak için aşağı koştum. Mutfakta, akşam yemeği için hazırlamaya başladığı sebzeli güveç için soğan doğruyordu. Orada durmuş, başı aşağıda, fotoğraftakiyle aynı yüz ifadesine sahipti. Hiç şaşırtıcı değil. O her zaman mutsuz görünürdü, mutluken bile.

Fotoğrafi havada salladım. "Bak ne buldum. Dulcie ve senin göl kenarında bir yerde fotoğrafınız. Bir de bir kız..."

Annem hızla fotoğrafı elimden kaptı, yüzü kızardı. "Nereden buldun bunu?" Sanki gizli saklı sırlar bulmak için çantasını, çekmecelerini, ilaç dolabını karıştırmışım gibi davranıyordu.

Tepkisi karşısında afallayarak geri çekildim. "Senin eski kitabının arasından düştü" dedim *The Bungalow Mystery*'yi göstererek. "Büyükannemin evinden getirdiğin kutulardan birindeydi. Bak, ismin yazıyor." Kapağın iç kısmında bir köşeye çocuksu bir karalamayla yazılmış yazıya işaret ettim, "Claire Thornton, 1977."

Annem, sanki ben orada değilmişim gibi gibi fotoğrafa bakmaya devam etti. “Bunu attığımdan emindim” dedi kısık bir sesle.

“Dulcie’nin yanındaki kız kim?” diye sordum merakımı bastıramayarak.

“Ben” dedi annem bakışını kaldırmadan.

“Hayır, diğer yandaki, fotoğrafın yırtıldığı yerdeki” dedim göstererek. “Kolunu ve omzunu gördün mü? Büyükan-nem arkaya ‘T’ yazmış ama isminin geri kalanı yırtılmış.”

“Ben başka bir kız hatırlamıyorum” dedi annem. Daha sonra fotoğrafı sıkıca tutarak başını salladı. “Gölde her zaman Dulcie ve bendik, sadece Dulcie ve ben. Başka kimse yoktu.”

Tam o anda babam içeri girdi ve elindeki alışveriş torbasını tezgaha koydu. “Salata malzemeleri” dedi. “Marul yoktu, ben de ıspanak aldım.”

“Tamam” dedi annem.

“Neye bakıyorsun?” dedi babam. Annemin omzunun üzerinden uzanarak fotoğrafı aldı. “Küçük Claire ve küçük Dulcie” dedi gülümseyerek. “Ne kadar tatlı bir ikiliymiş-siniz. Fotoğrafın yırtılmış olması ne yazık, renkler de çok kötü.”

Annem fotoğrafı geri alma çabasıyla uzandı ama babam oralı olmayıp konuşmaya devam etti.

“Bu Maine’de çekilmiş olmalı” dedi.

“Evet” dedi annem tekrar uzanarak.

“Hey, baksana” dedi babam fotoğrafı anneme geri vere-rek. “Dulcie’nin yanında duran başka bir kız daha var. Ko-lunu gördün mü? Kimdi o?”

“Bu fotoğraf otuz sene önce çekildi” dedi annem keskin bir ses tonuyla. “O kızın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

Fotoğrafi cebine koyduktan sonra mutfak penceresinin önüne geçip arkaya bahçeye baktı, kış aylarından sonra çimenler yeni yeni yeşilleniyordu. “Yakında bahçeyle ilgilenmek gerekecek” dedi sırtı bize dönük halde.

Annemin konuyu kapatma şekliydi bu, ama babam bunu anlamadı. “Annen ve teyzen küçükken tatillerini Sycamore Gölünde geçirirdi” diye anlatmaya koyuldu. “Martı Kır Evi hala onların ama ikisi de küçüklüklerinden beri oraya gitmedi.”

“Neden?” diye sordum. “Göl kenarında bir kır evi... Görmeyi çok istedim.”

“Saçmalama” dedi annem, hala arkası dönük. “Orası şimdi muhtemelen kırık dökük haldedir.”

“Bu yaz bir gidip durumuna bakabiliriz aslında” dedi babam. “Bence Ally Maine’i çok sever. Doğa yürüyüşü, yüzme, kanoyla açılma, balık tutma. Istakoz, midye, yabanmerisini. Senelerdir doğru düzgün tatil yapamadık.”

Annem bize doğru döndü, vücudu gergin, sesi tizdi. “Küçükken oraya gitmekten nefret ederdim. Göl soğuk, derin ve korkutucuydu. Kıyı o kadar taşlıydı ki ayaklarım acırdı. Haftalarca aralıksız yağmur yağardı. Gök gürültüsü, yıldırım, rüzgar, sis. Sivrisinekler çok acımasızdı. Dulcie ve ben sürekli kavga ederdik. Bir daha asla Martı Kır Evi’ne gitmek istemiyorum. Dulcie de öyle.”

“Hadi ama Claire” dedi babam gülererek, “*o kadar* da kötü olamaz.”

“Hiçbir fikrin yok” dedi annem. Sonra elleriyle şakaklarını ovuşturarak – başının ağrıdığıının göstergesiydi bu – yukarıya doğru koştu. Birkaç saniye sonra yatak odasının kapısı hızla kapandı.

Usanmış halde babama döndüm.

“Annemin yine nesi var?”

“Çok üstüne gitmemeye çalış Ally. Sinirlerinin ne kadar çabuk yıprandığını biliyorsun.” İç çekip merdivene doğru yol aldı. “Senin yarın matematik testin yok muydu?”

Mutfakta yalnız kalınca ders kitabımı açıp matematik problemlerine baktım. *Annenin üstüne gitme, sinirlerini yıpratma, kaldıramaz.* Bunları ne sıklıkta duyuyordum? Annem çok hassastı. Fazla endişelenirdi, çok çabuk ağlardı, bazen migren ağrıları yüzünden günlerce yataktan çıkmazdı.

Üst kattaki odadan anne ve babamın vızıltılarını duyabiliyordum. Annemin sesi sert ve ağlamaklı bir şekilde yükseldi. “Sana daha önceden de söyledim. Bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

Babam bir şeyler mırıldadı. Ders kitabımı kapayıp oturma odasına geçtim. Televizyon açıkken tartışmalarını duyamazdım ama *Law and Order* (Yasa ve Düzen)’in tekrarı bile beni o fotoğrafı düşünmekten alıkoyamadı. Niyetim tartışma başlatmak değildi tabii – ben yalnızca *T*’nin kim olduğunu öğrenmek istemiştim.

Fotoğrafı bir daha hiç görmedim. Kimse Sycamore Gölü’nden veya Martı Kır Evi’nden bahsetmedi. Ama biz konuşmadıkça ben daha da çok merak ettim. *T* kimdi? Annem neden onu hatırlamıyordu? Eğer büyükannem hayatta olsaydı, yemin ederim onu arayıp *T*’nin kim olduğunu sorardım.

Dulcie’yi arayıp ona sormayı düşündüm ama eğer annem telefon faturasında teyzemin numarasını görseydi onu neden aradığımı ve ne konuştuğumuzu bilmek isterdi. Annemin teyzemle arasında bazı sorunlar vardı. Birkaç saatten fazla yan yana kalınca tartışmaları kaçınılmazdı. Politika, çocuk yetiştirme, evlilik... Hiçbir konuda hemfikir değillerdi.

T ve göl hakkında rüya görmeye başladım, belki de fotoğraf hakkında kimseyle konuşmadığım içindir. Haftalar boyunca aynı rüyayı tekrar tekrargördüm.

Sycamore Gölü'nün kenarında yoğun sisin arasından yürüyorum. Bana doğru gelen bir kız görüyorum. Yüzünü tam göremiyorum ama her nasılsa T olduğunu biliyorum. O da beni tanıyor gibi. "Bunun hakkında bir şey yaparsan iyi edersin" diyor. Gölde kanonun üstünde kürek çeken üç kıza işaret ediyor. Biri annem, biri Dulcie ve sanırım üçüncü kız T. Ama nasıl olur? O biraz ötemde durmuyor mu? Hayır, gitmiş. Kano sislerin arasına karışıyor.

Her seferinde rüyanın tam bu kısmında uyanıyordum. Korkmuş bir halde titreyerek – insanların şeytan görmüş gibi oldum derken hissettikleri gibi.

Anneme rüyayı anlatmak istiyordum ama bunun moralini bozacağını biliyordum. Babam benimle aynı fikirde olmasa da, annem ona fotoğrafı gösterdiğimden beri normalden daha gergin ve huzursuz gibiydi. Yeniden terapiste gitmeye başladı, hem de haftada bir kez değil, iki kez. Baş ağrıları sıklaştı, günlerini koltukta yatıp şiir okuyarak geçiriyordu, genelde Emily Dickinson tercih ediyordu – depresyonda biri için iyi bir seçim sayılmaz. Dickinson'ın şiirleri anlayamadığım bir sürü şeyle doluydu ve bu beni korkutuyordu. Ölüm, hüznün ve şüphe aklıma musallat olmuştu sanki. Bazen annemin Dickinson'ı bu yüzden sevdiğini düşünüyordum – kafa dengi oldukları için.

Benim rüyam ve annemin koltukta geçirdiği günler haricinde hayat normal bir şekilde devam ediyordu. Babam üniversitede matematik dersi veriyordu, sınav kağıtları puanlıyordu, tembel öğrencilerden ve sıkıcı fakülte toplantılarından yakınıyordu yani her zamanki şeylerden. Ben okul tiyatrosu için manzara resimleri yapmaya ve arkadaşlarımla daha sık buluşmaya başladım. Havalar ısındıkça annemin keyfi biraz yerine geldi ve çiçek bahçesiyle ilgilenmeye

başladı, tohum ekme, fidanlıktan yeni bitkiler seçme – ona göre en iyi terapi buydu.

Daha sonra Dulcie beklenmedik bir ziyarette bulundu ve bütün düzeni sarstı.

2.

Mayıs ayının bir akşamüzeri, okuldan eve döndüğümde Dulcie ve Emma'yı annemle beraber oturma odasında buldum. Teyzemin ince uzun silüetini, modaaya uygun şekilde hafif bol gelen keten tulumunu, aşına olduğum uzun açık kumral buklelerini ve parmağındaki yüzükleri görünce kalbim bir an sevinçten dans etti. Ayağındaki kahverengi sandaletlerden kırmızı ojelerine kadar, tam da görünmesi gerektiği gibiydi – bir sanatçı gibi.

“Ally!” Dulcie yerinden fırlayıp bana sarılmak için yanına geldi. “Seni görmek çok güzel.”

“Seni de.” Ona sıkıca sarılıp misk kokulu parfümünü içime çektim.

Beni omuzlarımdan tutup şöyle bir süzdü. Gümüş bilezikleri şangırdadı. “Kendine bir baksanatam bir genç kız olmuşsun.” Gülümseyerek anneme döndü. “Çok çabuk büyüyorlar.”

“Henüz sadece on üç yaşında” diye mırıldandı annem. “Abartmaya gerek yok.”

Dulcie sanki ne kadar büyüdüğüm hakkında tartışmaya girecekmiş gibi suratını astı ama o bir şey söylemeye fırsat bulamadan Emma üstüme atladı. “Ally! Ally! Ally!”

“Heey!” dedim gülerek. “Çok büyümüşsün, dikkat et beni yere devireceksin! Baksana saçların neredeyse benimkiler kadar uzun.”

Emma kıkırdayarak bana sarıldı. “Çünkü neredeyse beş yaşındayım. Yakında senin kadar büyümüş olacağım.”

Elimi kuzenimin omzuna atıp Dulcie’ye döndüm. “Bir sergi için falan mı buradasınız?”

“Washington’da bir galerinin sahibiyile görüşmem gerekiyordu. Önümüzdeki sonbahar düzenlenecek bir grup sergisine benim resimlerimi de dahil etmek istiyor. O zamana kadar resim yapmak için biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacım var, bu yüzden...” Dulcie iç çekip başını sallayan anneme bir bakış attı, annemin endişeli olduğu her halinden belli oluyordu.

“Annen şu ana kadarki en kötü fikrim olduğunu düşünüyor” diye devam etti teyzem kakhaha atarak. “Göl kenarındaki eski kır evini tamir edip yazı orada geçirmeye karar verdim.”

Ona öylece baktım, söylediklerinde ciddi olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Sycamore Gölü, neredeyse iki aydır düşünmeden duramadığım yerd. Teyzemi soru yağmuruna tutamadan önce annem araya girdi, “Dulcie, bence gerçekten...”

“Tartışma kabul etmiyorum. Kararımı verdim bile” dedi Dulcie anneme gülümseyerek. Sonra bana baktı. “Ben resim yaparken Emma’yla ilgilenecek birine ihtiyacım var. Seni yaz boyunca ödünç almama izin vermesi için anneni ikna etmeye çalışıyorum.”

“Beni mi?” Yüzüm kızardı. “Gölde Emma’ya bakmaktan mutluluk duyarım! Bayadır orayı merak ediyordum zaten. Bir şey bulmuştum...”

“ALLY!” Annem lafımı kesti. “Oranın nasıl bir yer olduğunu sana söylemiştim. Yağmur, sivrisinekler, soğuk ve kasvetli günler. Yapacak hiçbir şey, gidecek hiçbir yer yok. Nefret edersin.”

“Tek kelimesine bile inanma” dedi Dulcie. “Evet, bazen yağmurlu ve soğuk. Maine’de başka ne beklenir ki zaten? Ama oldukça fazla güneş ışığı da var. Sivrisinekler başka yerlere kıyasla daha kötü değıl. Göl...”

“Göl derin... Karanlık... Ve tehlikeli” diye araya girdi annem kelimelerini dikkatle seçerek. “Her yaz boğulan birileri oluyor.”

Dulcie anneme kaşlarını çattı. “Her konuda bu kadar negatif olmak zorunda mısınız?”

Tartışma çıkmasını engellemek için hemen araya girdim.

“Altı yaşından beri yüzme dersleri alıyorum. Sudayken aptalca, güvenliğimi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam.”

“Lütfen Claire teyze! Lütfen, lütfen, lütfen!” diye yalvardı Emma. “Ally’nin bakıcım olmasını istiyorum.” Anneme ümitli gözlerle bakarak bir sağa bir sola zıpladı.

İzin ver, diye yalvardım içimden, *izin ver*. En yakın arkadaşım Staci yazın burada olmayacaktı ve önümde beni bekleyen sıkıcı aylar vardı. Emma’yı ve teyzemi çok seviyordum. Gölde onlarla birkaç ay geçirmek harika olurdu.

Annem, ısrarcı bakışlarımı görmezden gelerek başını salladı. “Pete işten eve dönene kadar bir karara varmam imkansız. Ally onun da kızı sonuçta. Kızımız için neyin en iyi olacağına beraber karar vermeliyiz.”

Dulcie koltukta annemin yanına oturdu. “Affedersin. Emma’yla ilgili tek başıma karar vermeye alışmışım.” Saçlarını yana savurup sırtarak bana baktı. “Boşanmış olmanın birçok avantajından biri.”

“Öyle demek isteme...”

“Kahve mi içsek?” dedi Dulcie konuyu değıştirmek ister gibi. “Emma için de meyve suyu güzel olur.”

“Tabii” dedi annem ve ayağı kalkıp mutfağı yöneldi, Dulcie de peşinden gitti. Ben de arkalarından gittim ama